

Πως γεμίζει η ψυχή;

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Δορμπαράκης](#)

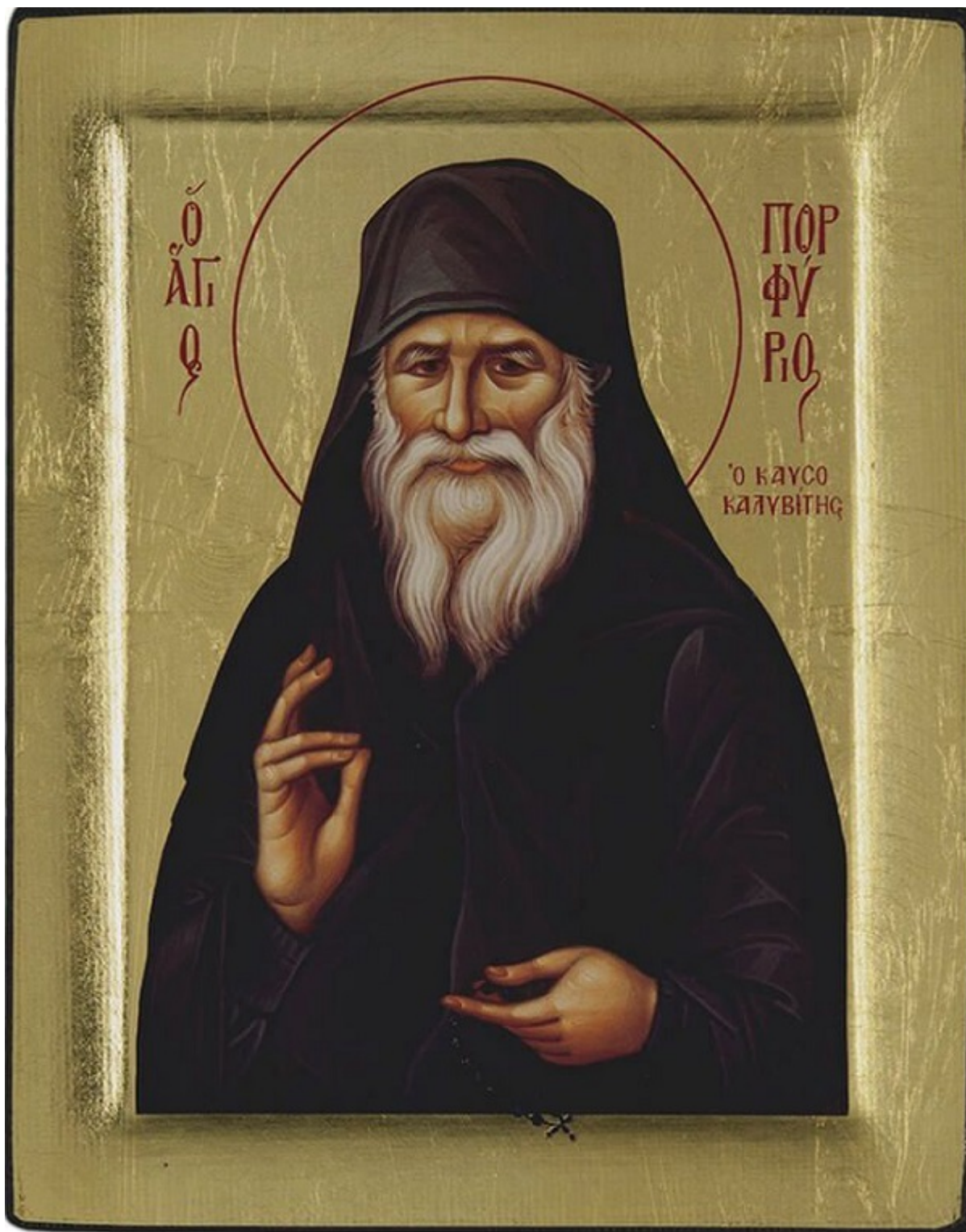

«Μην ενδιαφέρεσαι αν σε αγαπούν, αλλά αν εσύ αγαπάς τον Χριστό και τους ανθρώπους. Μόνο έτσι γεμίζει η ψυχή» (Όσιος Πορφύριος ο Καυσοκαλυβίτης).

Δεν υπάρχει άνθρωπος που να μην επιζητεί το γέμισμα της ψυχής του, την ανάπαυση δηλαδή της καρδιάς του: να νιώθει ότι βρήκε τον «τόπο» του, εκεί που όλα αποκτούν νόημα και ο ίδιος πλημμυρίζει από χαρά. Κι αυτό σημαίνει ότι δυστυχώς ο εαυτός μας από μόνος του δεν έχει τη δυνατότητα αυτή – το γέμισμα της ύπαρξής μας δεν επέρχεται κατά αυτοματικό τρόπο, δεν είμαστε οι ίδιοι η πηγή που μπορεί να ξεδιψάσει το είναι μας. Και δικαίως: η πηγή της ζωής μας βρίσκεται στον Δημιουργό μας, Εκείνος μας έπλασε, Εκείνος ως «ο Ων», η πηγή δηλαδή της ζωής, μας έδωσε και μας δίνει τη δυνατότητα να ζούμε, να κινούμαστε, να υπάρχουμε. «Αυτός δίνει σε όλους ζωή και πνοή και τα πάντα» (απ. Παύλος). Οπότε, η ψυχή μας γεμίζει μόνον σε αναφορά με τον Κύριο και Θεό μας, τον ενανθρωπήσαντα Θεό μας Ιησού Χριστό, συνεπώς και με όλη την αγία Τριάδα. Η σχέση με τον Χριστό, που θα πει ένταξη μέσα στο ζωντανό σώμα Του την

Εκκλησία, φέρνει τον άνθρωπο στην ομαλή φυσιολογική κατάστασή του, να ρέει μέσα του το ύδωρ της ζωής, το οποίο τον κάνει να ζει σε μία αιώνια διάσταση – για ό,τι έχει πλαστεί ο κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν Θεού άνθρωπος. «Όποιος πει από το νερό που εγώ θα του δώσω, θα γίνει αυτό μέσα του πηγή ύδατος που αναβλύζει την αιώνια ζωή» (ο Κύριος).

Έτσι ο λόγος του αγίου Πορφυρίου: «μόνον έτσι γεμίζει η ψυχή», δεν είναι δογματικός με την έννοια του τυφλά φανατικού που εκφράζει μία παθιασμένη ιδεολογία, αλλά αποτελεί στέρεη διατύπωση του ανθρώπου που βιώνει την εν Χριστώ πίστη και καταθέτει από την εμπειρία του τη μαρτυρία αυτή. Κινείται ο άγιος στο ίδιο μήκος κύματος με τους αγίους Αποστόλους, οι οποίοι πρώτοι μετά από τη συγκλονιστική εμπειρία ζωής τους με τον Θεάνθρωπο Κύριο ομολογούσαν: «ουκ έστιν εν άλλω ουδενί η σωτηρία». Η θεολογία τους ήταν ακριβώς η διήγηση της συναναστροφής τους με τον Ιησού, για τον Οποίο ήταν έτοιμοι να δώσουν και τη ζωή τους. Όπως και έγινε.

Ο άγιος όμως είναι συγκεκριμένος. Τονίζει τη μέθοδο που πρέπει να ακολουθήσει ο άνθρωπος για να φτάσει στο σημείο πλήρωσης της καρδιάς του από νόημα και ζωή και χαρά. Βεβαίως δηλαδή ο Χριστός είναι το σημείο αναφοράς, αλλά το πρόβλημα είναι πώς ζει κανείς στα όρια της ύπαρξής του τον Χριστό. Κι αυτό που σημειώνει ο μεγάλος σύγχρονος άγιος είναι η αγάπη. Μόνον ζώντας κανείς την αγάπη που έφερε ο Χριστός σχετίζεται με Αυτόν. Γιατί ο Χριστός είναι η Αγάπη και έξω από Αυτήν δεν συναντάς τίποτε άλλο πέρα από τα πάθη σου και τα δαιμόνια που είναι

κρυμμένα πίσω από αυτά. Κι είναι τούτο μία αλήθεια που την επιβεβαιώνουμε όλοι μας καθημερινά: επιζητούμε το γέμισμα της καρδιάς μας, αλλά ακολουθώντας λανθασμένους δρόμους. Τους δρόμους της ικανοποίησης των παθών μας, της φιληδονίας μας, της φιλαργυρίας μας, της φιλοδοξίας μας. Κυνηγάμε τις απολαύσεις, γιατί νομίζουμε ότι με αυτές θα θεραπεύσουμε την πονεμένη και άδεια καρδιά μας, και το αποτέλεσμα είναι εντελώς επώδυνο: προσθέτουμε τραύμα πάνω στα τραύματά της. Και το ίδιο συμβαίνει και με κάθε άλλο πάθος. Ας δούμε εκείνους που «διαπρέπουν» στον κόσμο και έχουν τη δυνατότητα εκπληρώσεως κάθε επιθυμίας τους. Μαύρη και άραχλη η ζωή τους! Όσο γεμίζουν με εξωτερικά αγαθά, τόσο αδειάζουν εσωτερικά!

Και ο μέγας Πορφύριος συμπληρώνει: η αγάπη γεμίζει την καρδιά και την ψυχή μας, αλλά και ησυχάζει και το σώμα μας. Ποια αγάπη όμως; Όχι εκείνη που τη ζητάμε και την απαιτούμε από τους άλλους! Γιατί αυτό αποτελεί τη μεγαλύτερη επιβεβαίωση του εγωισμού μας – εγώ να δεχτώ την προσφορά των άλλων! Γι' αυτό και το παρόμοιο ενδιαφέρον μας γέμει δολιότητος και προσθέτει, όπως είπαμε, μαυρίλα στη μαυρίλα μας! Η αληθινή αγάπη όμως, κατά τον άγιο, δεν έχει παθητικό χαρακτήρα. Συνιστά την πιο ενεργητική κίνηση που μπορεί να αναπτυχθεί στον άνθρωπο. Γιατί ανοίγει την καρδιά στην αγάπη προς τον Χριστό και την εικόνα Του τον άνθρωπο, τον κάθε άνθρωπο, ό,τι κι αν είναι αυτός: γνωστός ή άγνωστος, φίλος ή εχθρός! Κι είναι η αγάπη που έζησε και δίδαξε ο Κύριος, δείχνοντάς μας το όριό της: τον ίδιο τον Σταυρό! «Αγαπάτε αλλήλους – είπε – καθώς ηγάπησα υμάς. Μείζονα ταύτης αγάπης ουδείς έχει, ίνα τις την ψυχήν αυτού θη υπέρ των φίλων αυτού».

Συνεπώς γεμίζει η ψυχή όταν ο πιστός με τη χάρη του Χριστού αποφασίσει να θυσιάσει τη ζωή του. Αυτό είναι το μυστήριο του Θεού: πας να σώσεις τη ζωή σου, με την έννοια να την περιχαράκώσεις στα δικά σου όρια; Θα καταστραφείς! Ετοιμάζεσαι να τη θυσιάσεις για χάρη του Χριστού και του αδελφού σου; Τότε πράγματι θα τη βρεις να προβάλλει μεγαλειώδης ενώπιόν σου! Δεν είναι τυχαίο ότι ο Κύριος, προβάλλοντάς μας το παράδειγμα του καλού Σαμαρείτη ως τύπου του αληθινού ανθρώπου που διέπεται από αγάπη, καταλήγει: «γεγονέναι πλησίον». Να γίνεσαι εσύ πλησίον του άλλου και όχι να περιμένεις τον άλλον να έρθει αρωγός σε σένα. Το πρώτο είναι δείγμα υγείας. Το άλλο δείγμα αρρώστιας και ημιθανούς καταστάσεως. Ο λόγος του Κυρίου έρχεται και με άλλον τρόπο να αποκαλύψει την αλήθεια αυτή: «Σηκώστε πάνω σας τον ζυγό μου, τηρήστε δηλαδή τις εντολές μου που θα πει την αγάπη προς τον άλλον, και μάθετε από εμένα ότι είμαι πράος και ταπεινός στην καρδιά. Και τότε θα βρείτε ανάπαυση στις ψυχές σας».

<https://bit.ly/3EZsSS2>